

ἐαυτοῦ. Ἡ στιγμή καθ' ἣν ὀμιλῶ εἶναι ἤδη μακρὰν ἐμοῦ.» (1) ἀνακράζει ὁ σοφὸς νομοθέτης τοῦ γαλλικοῦ Παρνασσοῦ. Πόσον λοιπὸν εἴμεθα κατακριτέοι οἱ πλεῖστοι σήμερον, διότι ἀδιαφόρως βλέπομεν παρερχόμενα ἐπὶ ματαίῳ οὐχὶ λεπτὰ καὶ ἴωρας, ἀλλ' ἡμέρας, ἀλλ' ἔτη ὀλόκληρα τῆς μεμετρημένης ἡμῶν ζωῆς. Ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἡ πρὸς καθαρὰν ἐργασίαν ζωὴ ἡμῶν, κατὰ μέσον ὄρον ὑπολογιζομένου τοῦ βίου πρὸς ἐβδομήκοντα δύο ἔτη καὶ ἀφαιρουμένων πασῶν τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν, περιορίζεται εἰς ἑπτὰ καὶ μόνον ἔτη!

Ἴδου τί λέγει ὁ Βοσσουέτος περὶ τῆς ταχύτητος τῆς ἡμετέρας ζωῆς. «Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει μὲ ὄδον, ἧς ἡ διέξοδος εἶναι τρομερὰ ἄβυσσος· ἀλλ' ἐνῶ μᾶς προειδοποιοῦσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος, ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ προχωρῶμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἀκκτάληπτον βάρος, ὑπεράνθρωπος δύναμις μᾶς σύρει· ὀφείλομεν νὰ φθάσωμεν τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἐνῶ ὀδεύομεν μυρίαὶ ἀνησυχίαι μᾶς ταράττουσιν. Ἄν ἡδυνάμην ν' ἀποφύγω τὸ τρομερὸν αὐτὸ βάραθρον! Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ βαδίσω, πρέπει νὰ τρέξω! Οὕτω πέπωται. Ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσω ὅπως ἴδω στιγμιαῖά τινα ἀντικείμενα, ἅτινα μὲ παρηγοροῦσιν, ἀλλ' αὐτὰ διέρχονται τόσον ταχέως! Βαδίζω, βαδίζω. Καὶ ἐν τούτοις πᾶν τὸ διατρεχθὲν καταπίπτει ὀπισθέν μου μετὰ τρομεροῦ θορύβου! Ἀναπόφευκτος καταστροφή! . . . Πάντοτε συρόμενος πλησιάζω τὸ τρομερὸν βάραθρον. Πάντα σβέννυνται, τὸ πᾶν μαραινεται καὶ καταπίπτει—ἡ σικία τοῦ θανάτου παρουσιάζεται—αἰσθάνομαι ὅτι πλησιάζω τὴν ὀλοθρίαν ἀβυσσον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσω—ἀκόμη ἐν βῆμα!—Ὁ τρόμος ταράττει τὸ λογικόν μου, ἡ κεφαλὴ μου ἐξίπτεται—οἱ ὀφθαλμοί μου χάνονται—πρέπει νὰ βαδίσω,—θέλω νὰ ὀπισθοδρομήσω—ἀδύνατον! Τὸ πᾶν κατέπεσε, τὸ πᾶν ἐμαράνθη, τὸ πᾶν διεξέφυγε.» Μὴ ἀφίνωμεν λοιπὸν νὰ παρέρχηται εἰς μάτην οὐδὲ στιγμή τοῦ τιμαλφεστέρου τῶν κτημάτων ἡμῶν, μὴ

(1) Boileau, Epître III.